

цитѣ, да се кара съ тѣхъ, или внезапно очудваше слушателитѣ си съ своитѣ канарски пѣсни, пѣти съ врабча енергия“.

III.

Тогазъ врабецътъ Ранди си избра домъ, поставенъ въ градината, за своето бждеще гнѣздо. Сега се разбира, защо той внасяше въ него клончета за постройка; нели е израсълъ въ клѣтка, построена отъ пръчки! А друго гнѣздо той не е и виждалъ.

Минаха нѣколко дни. Единъ пжтъ Ранди пролетѣ въ гнѣздото си не самъ, ами съ другарка. Повгледахъ се тамъ — да, наистина, та това бѣше врабката, която видѣхъ подъ лакомицата, когато врабцитѣ се караха! Познахъ я по бѣлитѣ перца. Тя, види се, избрала Ранди за свой годеникъ.

Привлечена отъ неговата дарба да пѣе, като канарче, тя се рѣшаваше да влѣзе въ гнѣздото, кждѣто влизаше той. Но тя бързо пакъ излизаше изъ гнѣздото; а той изкачеше слѣдъ нея, молѣше я, да се върне наново. И тя най-сетнѣ се съгласяваше, но сѣ тѣй скоро се явяваше пакъ, като чирикаше нѣщо. Тогавя Ранди хващаше да я убѣждава извънъ силитѣ си; да влѣзе третия пжтъ вжтрѣ, а той се радваше и непрѣставаше да чирика. Слѣдъ мигъ, врабката излѣзе съ клонче въ клѣвката, изхвърли го и отлетѣ. Ранди се показа на прага; радостта, която му донесе тоя домъ, сега сѣкашъ се изгуби. Врабката не му хареса гнѣздото — тя го напуща... Каква скръбъ го натегна, а той чакаше пълно удобрение! Той постоя тѣй нѣколко минути на прага на своето жилище и, като гледаше напрѣдъ, чирикаше нѣщо като да казваше: „Върни се! — моля ти се, върни се!“